

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

Aquest número 15 cèntims per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
Telèfon núm. 18692.—BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1,50.—ESTRANGER, 2,50 pessetes

La República, La Lliga i el prestigi

Després de cent anys d'esperances i defalliments, l'Estat espanyol s'ha constituït en forma republicana.

Per les condicions en què s'ha produït aquest fet i per les circumstàncies que el rodegen, la nova forma de govern quedarà definitivament consolidada.

No hi haurà necessitat de perdre el temps en defensar la República contra intents restauradors o propòsits dictatorials.

L'actuació dels homes de la República té aquesta vegada una importància i entronca una responsabilitat que no ha tingut en cap dels períodes anteriors.

Ara es tracta de sostenir la República no per ella mateixa en front dels seus enemics, sinó com a instrument del progrés i la prosperitat moral i material del país.

Es tracta de què el govern enfoqui tots els problemes nacionals que la monarquia negligia, i els resolgui amb una orientació que ens posi al mateix to dels països avançats d'Europa i estimuli i faciliti el desenrotllament de totes les possibilitats espanyoles.

I això exigeix afinades condicions de tècnic i de governant, per part dels homes que condueixen la vida nacional des del govern.

En aquesta tongada, diguem-ne constructiva, els prohoms del republicanisme de Catalunya hauran de lluitar contra un tòpic creat per les dretes de casa nostra.

El primer catalanisme polític, donant preferència a qüestions d'ordre sentimental, va prendre una posició d'indiferència davant de les formes de govern.

Amb aquesta actitud es va trobar en condicions per combatre el partit radical, quan aquest es va situar contra el catalanisme.

Però no es va atrevir a combatre'l des d'un punt de mira ideològic, sinó en un terreny exclusivament satíric.

Des d'aleshores tot el que era republicà era xaró, pintoresc, còmic, i els seus homes, a més d'ésser, com a polítics, sistemàticament immorals, eren invariablement incapaçats per a les funcions de govern.

La Lliga, que és la que va portar i ha portat fins a l'últim moment aquesta bandera, no va aminorar la campanya ni davant dels republicans catalanistes de C. N. R.; ans al contrari, la va accentuar fins a consolidar amb aquesta plataforma la seva definitiva derrota del primer intent que s'havia fet per a liquidar la lamentable separació entre el sentiment catalanista i el moviment republicà.

Es que la Lliga, sota la seva exterior indiferència per la forma de govern, amagava l'adhesió que sempre han tingut les nostres classes adinerades pels règims tradicionals, i

La República somriu

—Són inútils tots els esforços que facin per enderrocar-la. L'hem feta forta com cap altra.

La salut de la República

Salus populi suprema lex est, diuen els antics prudentment, intelligentment.

I bé. Aqueixa màxima deu ésser la divisa, deuria constituir el mot d'ordre dels republicans d'avui.

Lleugerament variada, com és natural, i posant *republica* on diu *populi*.

La salut de la República ha d'ésser per a nosaltres la suprema llei.

La salut vol dir la vida, l'existència, la persistència.

A conservar el que tenim, ho hem de sacrificar tot per ara. Després ja ho augmentarem, ja millorarem el patrimoni.

La República no és perfecta, ja ho sabem. Però és perfectible, qualitat que no tenia el règim anterior.

Es molt poqueta cosa, si bé es mira, el que hem assolit. Quasi no disposem encara més que del dret a respirar.

Ha costat, però, aconseguir tant això, que ho estíem com si fos un gran capital, una fortuna, com si fos la rifa de Nadal que ens hagués tocat, com si fos la grossa.

I no pensem més que en assegurar aqueixa llibertat dels nostres pulmons, aqueix dret del nostre pit a eixamplar-se, de què tants anys hem estat **privats**.

Després anirà venint la resta. Ho anirem conquerint poc a poc.

Cal, però, que la impaciència no ens perdi, que volent caminar massa de pressa, no ens trenquem l'ànima.

El nou règim està voltat d'enemics, i per ara no es pot pensar més que en defensar-lo.

en ares d'aquest afecte inconfessat, no va voler veure el mal que feia.

La Lliga va mantenir la general convicció de què el poder públic en un règim republicà cauria a mans de gent incapacitada i, per tant, perillosa per l'interès general del país, i això ha estat, durant algun temps, motiu més o menys eficaç, del retard de la solució actual.

Ara hi ha encara qui creu que la República fracassarà, sobretot a Catalunya, perquè no compta amb la col·laboració dels regionalistes, que són sempre els més aptes, els més entesos, els tècnics per antonomàsia, els "més macos", com els va dir un dia Jaume Carner.

Les magnífiques proves de tacte i prudència polítiques donades pels homes de la República en aquestes jornades memorables, provarien esplèndidament la capacitat de tots ells, si no hagués estat igualment testimoniada pel prestigi intel·lectual de cada un.

Però en aquestes hores transcendents en què s'ha de mantenir sense defalliments la fe popular, és imprescindible actuar contra aquesta lamentable suposició, escampada i sostinguda per Cambó i els seus amics, com qui diu fins fa poques hores.

La República és per tots els ciutadans, i necessita la col·laboració de tots els homes intel·ligents i de bona voluntat.

Però els homes que han fet concebre tantes esperances al poble, treballant amb èxit singular per la implantació de la República, han de demostrar que, sense els homes de la Lliga, saben també portar a terme, amb la mateixa eficàcia, l'estructuració del nou règim i l'obra de govern que tothom n'espera.

PHO

Un altre borbón inquiet

Don Jaume ha publicat, a París, un manifest recordant la seva legitimitat a la corona d'Espanya.

Pobre Jaumet! No sé a quina corona es deuria referir, perquè a Espanya no queden altres corones que les dels capellans. Però, per altra part, hem de convenir que aquests Borbón no callen mai, i que el cinisme i la poca vergonya els són hereditaris. Pretendre el que pretén en aquest manifest és boberjar i estar al marge dels recents esdeveniments, i no donar-se per entès, en l'expulsió del territori espanyol de tots els hereus i descendents de la família borbònica, d'ingrata memòria per les democràcies espanyoles.

Però, per més que els Borbón cridin i conspirin—que conspirar és el seu lema—, i per més brut que juguin, ja mai més no podran franquejar la gran muralla que la democràtica República Federal ha alçat ençà i enllà del territori espanyol.

Que l'exili els redimeixi dels crims comesos i que meditin el noble comportament del poble espanyol vers els autors del seu martiri i cautiveri durant el seu ignomios regnat, i es convencen que el mínim que poden fer és callar i no obligar el poble a què obri en conseqüència.

Oblidar els Borbón és un deure.

V. REP

INTENCIONS

UN QUE NO HI SERÀ

No sé fixament el nombre d'obrers en vaga que actualment hi ha a Barcelona. Si no vaig errat, em sembla recordar haver llegit la xifra de quatre-mil.

Són molts, són massa, quatre-mil obrers sense feina, sense poder menjar, sense poder pagar el lloguer, sense poder vestir, sense poder educar els fills.

D'aquests obrers en vaga forçosa, d'aquests obrers que van mal vestits i mal menjats, els amics de la difunta monarquia—ahir encara era viva, i avui ja fa pudor—, en fan una arma; una arma vil per atacar la República. Diuen que amb la monarquia no s'oïen aquestes veus d'ara demanant pa i demanant treball. I ens conten, amb un orgull grotesc, les glòries del paradís reial.

En efecte, amb la monarquia no hi havien aquestes veus d'ara. Els obrers no demanaven pa, no demanaven treball, no demanaven res, perquè sabien que tot era inútil, que tot era com demanar peres a l'om. I per una altra raó: perquè estaven amorçats.

De totes maneres, les coses no s'han de prendre: s'han de guanyar. I valia la pena de, fent un esforç més o menys gran, treure's la mordassa i cridar. Que és com feren els estudiants, la gent més digna que actualment hi ha a Espanya, la que amb més braó i eficàcia ha lluitat per l'adveniment de la República.

Crec que han de demanar pa i treball els que veritablement n'estan necessitats. Però crec que no tots els que criden volen treballar; no tots els que criden tenen gana; no tots els que criden són obrers. Crec que entre ells hi ha molts agents provocadors, molts agitadors a sou, molts indestijables.

El veritable obrer no es passa el dia avaluant en una plaça pública. El veritable obrer no té armes de cent i dues-centes pessetes. Si les tingués, ja no patiria gana: se les vendria i solucionaria, per uns dies, el conflicte. Altrament, els obrers no tenen armes. I els que el dia primer de maig semblaven obrers, en tenien.

A més a més, aquests crida, aquestes exigències, ara, precisament ara, em semblen una cosa absurda: el govern destina als sense feina ço que cobrava el rei; hom prepara obres públiques; desapareixen els grans latifundis. L'actitud dels obrers fóra en aquests moments d'una incongruència absoluta. No és just ni lògic que demanin, quan estan disposats a donar-los. Era abans que havien de demanar, quan els ho negaven tot.

Cal que l'obrer, el veritable obrer, mediti en la seva situació actual; cal que no es deixi enlluernar, que no es deixi influenciar; cal que lluiti contra l'agent provocador, contra l'agitador, contra l'home tèrbol que creu un germà i és un Jodes.

He aprofitat aquesta ocasió per a expressar-me així, per a fer aquest advertiment, perquè crec que aquesta és la missió de tots els que veritablement estimem el poble—i no pas d'ara, que l'estima tothom, sinó d'abans, quan no l'estimava ningú—, de tots els que ens honorem essent poble nosaltres mateixos.

Però no és d'això, precisament, del que volia ocupar-me avui en aquestes notes, sinó

d'una subscripció que hom ha obert per a remeiar un xic la situació dels obrers en vaga. A aquesta subscripció hi contribueixen rics i pobres, hi contribueix tothom. Però val a dir que els rics hi fan un gran paper. El comte de Güell ha donat vint-i-cinc mil pessetes.

No vui dubtar de la generositat del comte de Güell, però, ¿les hauria donat amb la monarquia? Les hauria donat amb la dictadura? Amb la monarquia, amb la dictadura, els rics no donaven diners als obrers; no pensaven en els obrers; els era indiferent que els obrers morissin de fam i de fred. Amb la dictadura, amb la monarquia, els rics sols donaven diners—i encara d'una manera ronyosa i miserable—, als leales. Hi hagué marqués que donà vint-i-cinc pessetes! Ja és un sacrifici.

Ara, en canvi, amb la República, en donen vint-i-cinc mil. Es veu que la República els ha fet més sensibles, més misericordiosos, més humans.

En les llistes d'aquesta subscripció hi figuraran molts noms. Però, segurament, amb tota seguretat, no hi figurarà el de Cambó, l'enemic de Catalunya, l'home de perfil d'au de rapinya, el corcat puntal de la corcada monarquia. Cambó, ni amb la monarquia ni amb la República, no és home que doni els seus diners als obrers. Ell mai no s'ha significat per l'amor envers els obrers, envers els humils, envers els que sofreixen. Ell fill del no-res, insolent parvenu, ha estat l'amic de banquers, de fabricants, d'aristòcrates.

Naturalment, no a tothom se li pot demanar que sigui sensible, que sigui humil, que tingui pietat. Ni podem disposar dels diners d'altri. Però sempre ens semblarà més bell i més noble el gest de donar que el d'arreglar. I Cambó, l'home de la Chade, l'avalador de bancs en fallida, el pobre diable dels problemes concrets, és dels que arreglen.

No, Cambó no deuria donar un centim als obrers en vaga. Ni per bondat ni per conveniència. És massa superb. Tinc entès que és un dels homes més mal educats de les cinc parts del món; que és l'home que entra en una oficina on treballen senyorettes, i no es descobreix; que és l'home que rep dret les visites; que és l'home que té la coqueteria de la mala educació.

No, Cambó, l'espantall de la Lliga, l'amic de l'ex-rei, l'enemic de Catalunya—bé el coneix el poble, quan crida: "Mori Cambó! Mori Cambó!"—no donarà un centim als obrers que demanen treball i pa.

Lluís CAPDEVILA

No feu cas dels alarmistes, no escolteu els agents provocadors. Tingueu serenitat, tingueu seny, tingueu energia.

Reivindicacions

Així com l'excés de violència és sempre quelcom lamentable, no ho és menys, en moments de gran transcendència, la falta absoluta d'energia i la indulgència extrema.

L'origen d'aquestes deduccions està, naturalment, en la nobilíssima actitud que el poble espanyol—el desacreditat poble espanyol—adoptà en un moment tan propens als excessos com fou el del triomf de la República.

No obstant la incultura del nostre país, si es té en compte que, fins ara, l'Estat espanyol ha estat un dels del món que menys ha fomentat la instrucció pública, les masses populars han donat un magnífic exemple de civisme.

En el fons, i fent honor a la veritat, hem de confessar que nosaltres estem orgullosos de la digna actitud del nostre poble, que demostra palesament fins a quin punt és noble.

Bé, molt bé, senzillament mereixedora dels elogis més efusius, l'exemplar actitud del calumniat poble espanyol, però tan de bo no haguem de penedir-nos-en.

La nostra doctrina és essencialment humana, ja que és la doctrina dels humils; no obstant, aquesta mateixa humanitat és la causa dels nostres temors.

Nosaltres som enemics declarats de la violència; de vegades, s'ha d'inclinar i reconèixer, però, que hi ha situacions que justifiquen plenament qualsevol crueltat.

La inqualificable i repugnant actuació de l'últim dels Borbón és una garantia absoluta de què no poden existir sincers defensors de la seva causa. A no mitjançar aquesta primordial circumstància, potser algun dia ens hauríem de penedir de la nostra excessiva benivolència.

Tota decadència va acompanyada de la commiseració. Però aquest cas d'Alfons XIII és l'excepció de la regla. Es a dir, si hi ha hagut commiseració, ha estat la d'una mena de gent indigna de tenir-se en compte.

Pocs monarques s'han fet tan mereixedors com aquest del càstig que no se li ha donat. Es ben palès que ço que l'ha lliurat de la justícia popular ha estat la completa ignorància en què viu el poble dels afers escandalosos i vergonyants realitzats per ell personalment, que són la prova irrecusable de la seva culpabilitat.

El seu ha estat un regnat el tron del qual s'ha mantingut en constant equilibri damunt un munt, cada vegada més nombros, de cadàvers.

Si aquest pobre home, escarní de dinasties, hagués tingut una mica de sensibilitat, la mateixa sang de les seves pròpies víctimes l'hauria ofegat.

SANTIAGO GARCÍA PONT

HAN desaparegut per sempre del govern del país aquells noms d'impotents i d'incompetents que ens situaven davant d'Europa com un país de l'Àfrica Central. Nous noms i nous procediments han donat a Espanya en menys d'un mes categoria de gran país. Ja no serà possible que hagi un ministre d'Instrucció Pública com Natalio Rivas, que no sabia escriure; ja no serà ministre de Foment un home lligat per interessos exorbitants als ferrocarrils, com Alvarado; ja no serà ministre de Finances un home com Ventosa i Calvell, que estava lligat de peus i mans a la "Chade"; ja no serà ministre d'Estat un home que devia sotmetre's als capricis del Monarca, que no volia tocar mai els seus Ambaixadors estrangers, perquè el servien a ell i no al país; ja no serà mai més Ministre de Justícia un Galo Ponte, que vulnerava la llei i es burlava dels magistrats dignes... Tot això ha acabat per sempre. Manaran els que en saben! Manaran les minories selectes que seran escollides per les majories democràtiques. La República Federal Espanyola serà una lliçó per al món. Espanya arriba tard al concert europeu de les nacions civilitzades, però tant amb la seva revolució electoral com amb el progrés ràpid que imprimeix a la seva evolució, aviat es posarà al davant dels nous Estats civilitzats i responsables del progrés humà.

Co

EL F
LE

I

també

ropa

Aqu

tes mo

adapta

ia llibe

excel·

L'emp

tanma

tots e

produ

pànics

l'actiu

replic

ralism

No

ce i le

temen

que el

adapta

realita

anuHa

den of

ganitz

plots

fessor

aquell

gim.

Aqu

L. Mo

als me

a l'efi

nalme

rigor

l'absol

Aqu

Itàlia

la gra

beiga

lant co

ciosos.

EL P

E

negud

i poc

financ

extrao

El s

cultats

supost

agreu

Bretan

El pro

leix un

mia de

na i in

Els

remeis

aquell

pràcti

grans

una m

habitu

intenta

mers i

Dur

mantin

pressu

Tots

reduir

les de

Aqu

eferve

vernán

nerals.

minist

rista e

den tr

pressu

britàn

popula

sentirà

Correu de l'Estranger

EL FEIXISME CONTRA LA INTELLECTUALITAT

La detenció arbitrària del professor belga L. Moulin per les autoritats feixistes ha produït una intensa emoció, no tan sols en els nuclis universitaris belgues, sinó també en tots els medis intel·lectuals d'Europa.

Aquesta detenció és tan sols una de tant de mesures que les autoritats italianes solen adoptar contra tots aquells que, conservant la llibertat de pensament, gosen discutir les excel·lències de les teories mussolinistes. L'empresonament del professor L. Moulin, tanmateix, sembla encara cosa més odiosa a tots els esperits independents, perquè s'ha produït en el moment en què els pobles hispànics entraven en un règim de llibertat. I l'actitud de Roma és considerada com una rèplica reaccionària al noble impuls de liberalisme que ha deslliurat un altre país llatí.

No hi ha cap dubte, en efecte, que el Duce i les principals personalitats del feixisme temen l'exemple de la Península germana i que el govern mussolinista està disposat a adoptar les més severes repressions. En realitat, el feixisme no té altre objectiu que anul·lar totes les resistències morals que poden oposar-se a la seva omnipotència. I organitza, quan ho creu convenient, els complots necessaris per a condemnar els professors, els publicistes, els escriptors, tots aquells intel·lectuals, en fi, desafectes al règim.

Aquest és el cas del professor belga L. Moulin. El govern ha tramès instruccions als membres del tribunal especial anomenat a l'efecte. Mussolini ha intervingut personalment, per tal que siguin castigats amb tot rigor els conceptes injuriosos dirigits contra l'absolutisme, al qual ell representa.

Aquest és l'ambient que hi ha avui dia a Itàlia contra els intel·lectuals. Hom comprèn la gran inquietud que la sort del professor belga inspira. La policia feixista va acumulant contra ell tota mena de càrrecs tendenciosos.

EL PRESSUPOST ANGLÈS

La senyora Snowden, restablert de la seva llarga malaltia, ha presentat els nous pressupostos a la Cambra dels Comuns. Les qualitats i els defectes del ministre de finances anglès són prou conegudes. És un polític d'un caràcter aspre i poc diplomàtic; però és un gran tècnic financer i un home d'una probitat personal extraordinària.

El senyor Snowden ha de resoldre dificultats enormes per tal d'equilibrar el pressupost. La crisi mundial no ha fet més que agreujar la situació nacional de la Gran Bretanya, cada dia més i més complicada. El problema dels obrers sense feina assoleix una intensitat formidable. Tota l'economia de l'imperi, en fi, passa per una pregona i inquietant pertorbació.

Els diversos partits polítics han proposat remeis més o menys radicals. Però tots aquells que fins ara han estat portats a la pràctica han fracassat rotundament. Els grans moralistes afirmen que, si no hi ha una modificació profunda en els costums i hàbits del poble britànic, tot el que sigui intentat no donarà més que resultats efímers i il·lusoris.

Durant molt de temps els anglesos han mantingut un optimisme perillós. Avui el pressupost anglès es liquida amb dèficit. Tots els governs declaren la necessitat de reduir les despeses, però, això no obstant, les despeses augmenten d'any en any.

Aquest estat de coses crea una constant efervescència política i una inestabilitat governamental que perjudica els interessos generals. La situació actual és difícil per al ministre de finances i per al gabinet laborista en general. Tal volta el senyor Snowden trobi mitjans oportuns per anivellar el pressupost. Però aleshores els contribuents britànics hauran de fer nous sacrificis. I la popularitat del gabinet MacDonald se'n ressentirà fatalment.

UN ALTRE FARSANT

Martínez Anido, l'autor de la llei de fugues, assassí dels obrers de la nostra ciutat, va presentar-se al cònsol d'Espanya a Marsella: s'adherí al règim republicà.

Pel que es veu, va rumiar-s'hi molt abans de donar aquest pas. Tardà tretze dies!

De totes maneres, que vingui; les portes de la presó resten obertes esperant-lo.

BERENGUER A LA PRESO

L'ex-President del Govern, que va afusellar En Galán i En García Hernández, ha ingressat a Presons militars.

Hi ha, però, moltes cel·les vacants a disposició d'altres botxins del poble.

I el Govern Provisional no ha de tenir compassió de cap.

UN QUE VOL REBRE

Diu que la vinguda de l'Alba és per reorganitzar el seu partit i posar-se a treballar per la República, però unitària, no Federal.

Ens sembla que aquest senyor vol tornar a fer el mussol. És a dir, segueix essent-ho tant o més que abans.

La República no ha de voler cap tracte amb un ex-ministre com Alba.

Fa pudor de cremat.

UN ALTRE QUE FUGIA

El milionari Joan March va ésser detingut quan es disposava a guillar com altres de la seva parentela.

Pel que es veu, no deu tenir la consciència gaire neta, tampoc.

Un Ministeri monàrquic

No recordeu aquells ministeris monàrquics? No recordeu com es reunien la imbecilitat, la vanitat, el lladronicí, l'orgull, la pedanteria, la indignitat i l'arribisme? No recordeu com estaven tots sotmesos al poder d'Alfons de Borbó, que tractava els seus ministres com als cambrers, tutejant-los i maltractant-los? No recordeu com el fill de sa mare mensypreava els ministres que no se li sometien? No recordeu aquelles conxorxes amb generals per atacar els polítics? Quina misèria, aquells ministeris miserables, ases i bandarres!

Un Ministeri republicà

Mireu el primer ministeri republicà de la II República. Fixeu-vos-hi bé. No hi ha en ell un arribista, un reptador, un lladre, un bandoler: Mireu la vida dels ministres republicans. Ni un d'ells és home de fortuna personal. Tot ho deuen al seu esforç polític. Són homes que han estat consciència i ànima del país en un moment o un altre. Cap d'ells no deu res al favoritisme, al servei, al rastroisme o a la seva muller. Tingueu la serenitat de fixar-vos en els homes que componen el govern provisional de la República i els homes que dirigeixen els altres països, i no trobareu un ministeri de l'altura espiritual, moral i material com el d'Espanya. Ni a França ni a Alemanya ni a Anglaterra ni a Itàlia, no existeix actualment un ministeri com l'espanyol, on es reuneixin tantes valors intel·lectuals i morals. Això és un exemple del que és un govern republicà en un país perfectament organitzat en democràcia.

Entre els homes de la primera república que han deixat un passat de pulcra honradesa i liberalisme i els homes de la segona república, no ha tingut la monarquia espanyola un sol govern on es reunís alhora la competència intel·lectual i l'honradesa moral de tots els components.

Només per aquest sol fet la República Espanyola està batejada de primer antuvi amb l'adjectiu de règim digne i admirable.

EL "POETA", ALLIBERAT

El que no varen aconseguir diverses campanyes periodístiques, ho han pogut vint-i-quatre hores de República Federal.

Felicitem la senyoreta Kent, directora de Presons, pel seu interès vers el company.

UN ALTRE PROCES?

Diuen que serà processat l'ex-infant Ferran de Baviera per la seva intervenció en l'assumppte del ferrocarril Ontaneda-Calatayud.

Ara va bé!

Que purguin les seves malifetes, aquests espanyols de can Paquetilla!

A SOLSONA, ESTAN DE SORT

En proclamar-se la República Federal a Solsona, va ésser hissada la bandera tricolor al balcó de l'Ajuntament. Però, durant la nit, els valents monàrquics la varen arrencar i la deixaren abandonada en un carrer.

També, en un col·legi de monges, va ésser castigada una nena per portar la bandereta republicana en el pit.

Es veu que no estan prou convençuts allà. Caldrà que els solsonins els ho demostrin amb una estaca?

EL MES TRAIADOR DE TOTS

Amb el descobriment del fitxer secret que tenia l'ex-rei, s'ha acabat de desemascarar al Borbón funest.

Què podien esperar-me, jels militars, d'un home que els hauria traït d'un a un?

ELS CUCURULLES

S'ha dit, aquests dies, que certa persona, enviada per Cambó i Ventosa a Madrid, efectuava certes gestions per tal que els regionalistes tinguessin representació al govern de la nació.

Encara no estan cansats de fer el ninot, aquests de la Lliga? O és que no es recorden de la cantarella del 14 d'Abril: "Mori Cambó!"?

DEL DISGUST, HA MORT

El qui fou capità general de València quan la monarquia, ha mort. No ha pogut sobreviure gaires dies veient voleiar aquella bandera tricolor que ell va negar-se a hissar.

No calia que s'ho hagués agafat tan fort. Ningú més que ell hi ha perdut.

CAL FER JUSTICIA

L'afusellament de García Hernández i Galán...

Qui és el culpable?

Per tal d'esbrinar les responsabilitats, han estat processats, fins ara, el general Berenguer i el capità general d'Aragó. Sembla, però, que aquests generals declinen tota responsabilitat...

Ho compremem. L'opinió pública assenyala unànimement el principal responsable:

L'ex-rei.

EL POBLE HO VOL

Però l'ex-rei no és solament responsable de l'afusellament dels dos herois de Jaca. És responsable, també, dels 13.000 morts d'Annual, d'haver violat la Constitució, dels crims de Martínez Anido, dels excessos de Mola...

Cal, doncs, processar Alfons XIII...

Altres nacions ens han donat l'exemple: Anglaterra processà i decapità Carles I, França processà i decapità Lluís XVI, Rússia processà i afusellà Nicolau II...

Alfons XIII, en canvi, amb més culpa que tots, carregat de milions, mena una vida fastuosa a París, en les 30 millors habitacions de l'hotel més car de França...

Cal, doncs, repetir, obrir-li procés, i en effigie, si més no, fer-li complida justícia!

PER LA REPÚBLICA

"El militarisme — ha escrit Azorín —, o sigui el perill d'una sedició militar, restarà, si guin quines siguin les reformes que hom porti a cap a l'exèrcit, sempre latent. Sols hi ha un mitjà d'acabar amb el militarisme; i aquest mitjà és anar directament, sense por, a la Federació republicana".

BON COMENÇAMENT

Els ministres s'han rebaixat el sou de quaranta-cinc mil pessetes a trenta mil.

Molt bé. És una mostra de probitat que aplaudim.

Carnet setmanal

MONARQUICS TOSSUTS

No fa gaires dies va celebrar-se un banquet d'obsequi a certes persones estrangeres. Durant els brindis hi va haver qui demanà "La Marsellesa". Altres, la fe monàrquica dels quals no saberen amagar ni davant dels forasters, s'hi varen oposar.

D'aquest fet n'ha tingut esment el governador civil i va resoldre's, com era d'esperar, satisfactòriament.

Però nosaltres volem ficar-hi cullerada i preguntar a aquests monàrquics tossuts, què es proposaven davant dels estrangers? Perquè no hi ha dubte que la seva actitud era fàcciosa. Volgueren posar-nos en evidència davant dels de fora casa, però no ho aconseguiren.

Mentre la Nació no tingui un himne que substitueixi la "Marxa dels esternuts", hem d'acceptar "La Marsellesa", perquè és l'himne de les llibertats, i dels pobles que, com per art d'encantament, es deslliguen de l'opressor.

Si no volem sentir-lo, monàrquics tossuts, tapeu-vos les orelles o marxeu lluny, que cap falta ens feu.

UN BELL EXEMPLE

Els diaris han donat la notícia sense fer-hi el més petit comentari. Tot i això, l'exemple és digne, digníssim. Es, potser, la bufetada més gran que podia donar-se a la xurma monàrquica que han abandonat els càrrecs de les entitats benèfiques que deien protegir. I anem al cas:

Una comissió de funcionaris d'Hisenda ha visitat el governador i li han lliurat l'import d'un dia d'haver cedit per tots els d'aquesta Delegació, per tal que sigui lliurat a les entitats benèfiques abandonades pels aristòcrates de pa sucuat amb oli.

Gesta noble, no?

Però que s'ha d'imitar. I principalment per aquests senyors que es diuen caritatius, i que són subscriptors de la bona Premsa; que tenen molts mils, i els llencen amb plaers i "querides"; que els han fet no sabem com.

A ells va dedicat el bell exemple dels funcionaris d'Hisenda de Barcelona, que moltes vegades s'ha dit són poc atents amb el públic, però que tenen, pel que es veu, un noble cor.

PER ALS OBRERS SENSE FEINA

Per a remeiar la situació d'aquests milers d'homes que no poden donar de menjar als seus fills, s'han obert a la nostra ciutat unes quantes subscripcions. Fa goig de veure com algunes de les empreses i persones adinerades afluixen un xic l'armilla. Però hem de dir amb franquesa que, amb la gent de diners que tenim ací, la subscripció ja hauria de pujar a moltes mils de pessetes i els noms de tots aquests aristòcrates paràsits els hi hauríem d'haver llegit.

Però a la cara gruixuda d'aquesta gent no els interessa gens la misèria dels altres. Llegeixen sense immutar-se que el comte de Güell ha donat cinc mil duros; que la mare de l'heroi capità Galan ha cedit la meitat de la subscripció de "El Diluvio", o sien, deu mil pessetes pels obrers de Madrid i Barcelona i que la primera gesta del nou Director dels Tramvies ha estat fixar dues mil cinc-cents pessetes mensuals fins que la situació millori...

Esperen, ben segur, que els mateixos obrers augmentin la llista de donatius?

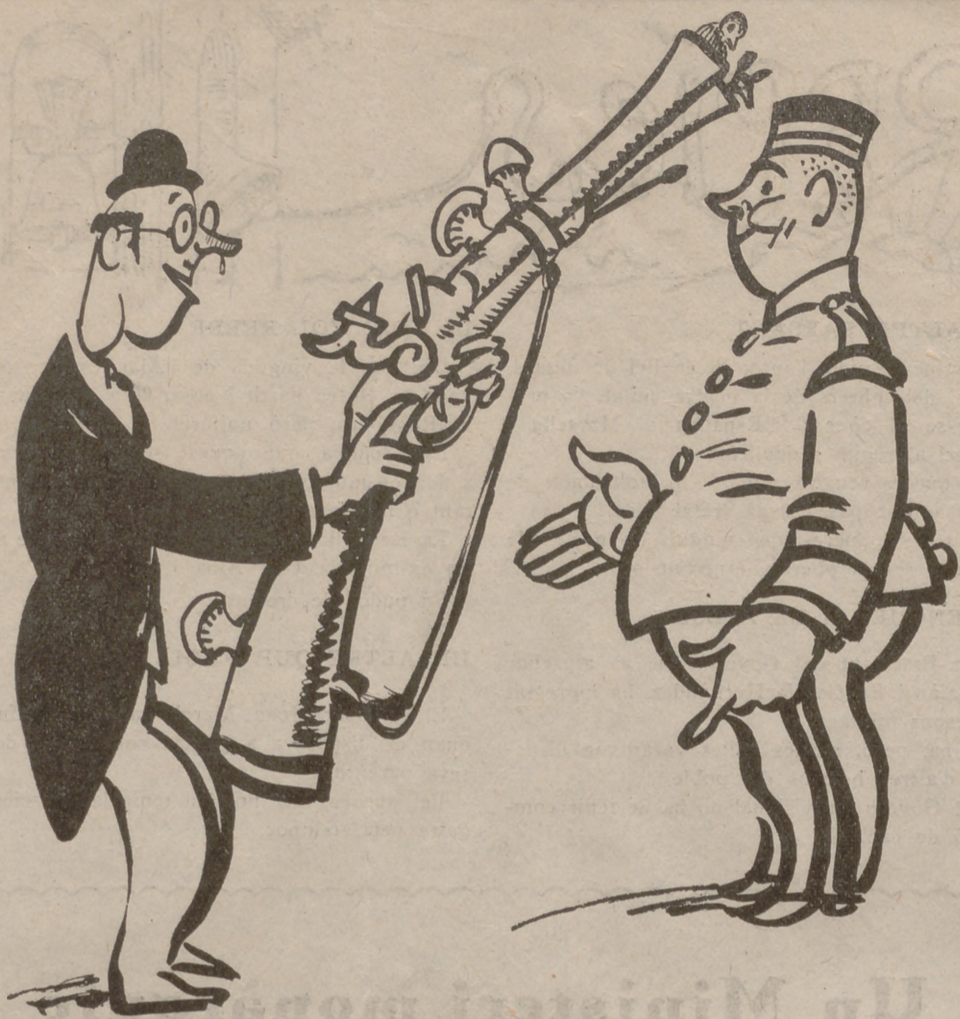
Tot podria molt ben ésser!

EL PRIMER DE MAIG, SAGNANT

La joia de la Festa del Treball va veure's entrística. Els elements perturbadors que diverses vegades hem citat des d'aquestes pàgines volgueren fer un punt de valent, a migdia del primer de maig iniciaren una batalla campal a la plaça de la República. Hi hagueren morts i ferits.

Poden estar contents els qui diuen ésser amants de l'ordre. El que no va passar en proclamar-se la República, succeí divendres de la setmana passada, quan uns quants criminals dispararen les seves armes a una senyal convinguda. La seva gesta és innoble; cal recordar-la. I aquestes víctimes han d'ésser venjades per la Justícia que demanem, com tot el poble ha fet ja.

Les nostres autoritats saben prou bé qui

El somatenista

—Tingui; no sap quin pes em treu de sobre.

són i d'on vénen aquests valents. S'ha de fer un escarment exemplar per evitar una repetició. No podem pas estar sempre a mercè d'unes dotzenes d'assassins a sou. Cal posar-los en lloc segur i cercar els seus caps, siguin quins siguin i portin el nom que portin.

Tan sols d'aquesta manera ens estalviarem seriosos disturbis com els del dia de la Festa del Treball...

DOMÈNEC DIUMENGE

Espurnes de la setmana

Encara no fa un mes que tenim República.

***

I les coses marxen pel seu pas.

***

Es més, marxen més de pressa del que la gent es pensa.

***

Clar que sempre hi ha un grupet de crítics magnífics que no han fet mai res i que no faran mai res i que troben que els republicans anem massa poc a poc.

***

Convindria preguntar a aquests crítics què han fet durant l'hora tràgica de la Dictadura i què han fet ara per a portar la república.

***

Ens ha sortit cada republicà de tota la vida, que ens esvera l'ésser-ne.

***

Cada vegada que se'ns acosta un home i ens diu: "Jo que he estat republicà de sempre", tremolem. Ara en som massa, de republicans. Caldrà que comencem a fer tria.

***

I els que volen que la República ja ho hagi resolt tot? Què fa el Govern, que no suprimeix la prostitució? Què fa el Govern, que no treu tots els militars? Què fa el Govern, que no crema els convents? Què fa el Govern, que no convoca eleccions? Què fa el Govern, que encara no ha tancat dins de les presons tots els antics polítics?

A tota aquesta pobra gent, que ho vol tot amb un obrir i tancar d'ulls, caldria dir-los que reposin, que no es cansin tant. Que, donat que no han fet res per dur la República, ara cal que es posin tranquils i que s'esperin.

***

L'hora és arribada de tenir calma i serenitat. La que us demanava LA CAMPANA DE GRACIA en tots aquests mesos darrers quan us deia que tinguéssiu fe en el futur, perquè era nostre.

La República ja és nostra. S'ha acabat el poder personal d'un home que, "amb la gràcia de Déu", ens sotmetia arbitràriament al seu caprici. Ara, la República té ample marge per obrir legalment camí a totes les iniciatives polítiques. Evidentment, la República nostra és una República burgesa, però en un règim republicà tots els fills, quan neixen, tenen la mateixa sort i la mateixa possibilitat d'ésser. No es tanca cap camí a cap ésser, per humil que hagi nascut, ni es barra el pas a cap fill del poble amb els fills de casta privada. Tots som iguals. No hi ha títols nobiliaris que barrin el pas, ni l'Exèrcit és una casta a part del país.

***

Fa vint dies tot això no era nostre. Hi havia un home que disposava de l'Exèrcit, de la Guàrdia Civil, de la Policia, de la Justícia, per al seu ús particular. Res no era de la Pàtria, de la Nació, de l'Estat. Ara tot això és nostre, és a dir, del país. Veieu si ha canviat el país.

***

Ja no som súbdits d'una Monarquia; som ciutadans d'una República.

***

La República, per tal que visqui, ha de marxar sempre endavant. Els homes que la condueixen tenen un alt sentit de la seva responsabilitat i saben el que volen. Cal estar tranquils.

Botons de foc

Aquella senyoreta telefonista d'Ayerbe — que tan eficaçment contribuï a la mort de Galan i Garcia Hernández —, ara també deurà declarar-se republicana.

***

Cambó — del qual d'ara endavant haurem de parlar en pretèrit — era un polític de problemes concrets, de realitats.

Però una de les realitats de Cambó era la monarquia.

I ho era tres dies abans de proclamar-se la República.

***

Annual: Berenguer. La multitud sabrejada i metrallada a Madrid: Mola.

La llei de fugues a Barcelona: Anido.

***

No som amics de càstigs ni repressions. Però la lenitat, la benivolència, que hom té amb els traïdors, amb els agitadors, és una tàctica imbecil i stúcida.

***

L'autoritat ha d'impedir per tots els mitjans que es repeteixin els fets vergonyosos, criminals, del primer de maig.

Un crit que encara no ha perdut força: "Mori Cambó!"

***

Fixeu-vos en qui està al costat vostre, en qui crida, en qui protesta. Mireu-vos-el ben bé. Trobareu que és un agent provocador.

***

La Gauche, diu: "No ens preocupem massa de ço que pugui passar a la família Borbón. El senyor Borbón podia viure esplèndidament i passar el temps entre els iots, casinos i esports, que és ço que més li agrada".

La Gauche té raó.

***

Una casa cinematogràfica de Hollywood ha fet proposicions a l'ex-rei per si vol filmar unes escenes revolucionàries.

No deurà acceptar: perquè aquestes coses no li deuen fer gràcia.

N'hi feia més matar i robar.

Alomar, el mestre

Ha estat a Barcelona En Gabriel Alomar. Anava a Madrid. Venia de Palma. Abans d'anar a la capital de la República ha parlat, en conferència privada, amb el President Macià, i després amb el ciutadà Governador Lluís Companys. D'aquestes dues conferències no se'n sap res, per ara. Això fa suposar que foren d'una transcendència política positiva per al futur. Quan torni a Barcelona, cal fer-li un homenatge. Ara com ara, els diaris amb prou feines si han fet esment de la seva presència a Barcelona, i això que anava cap a Madrid, cridat pels del Govern central. El prestigi, la intel·ligència i el valor ciutadà i universal d'Alomar són elements que caldria tenir un xic més en compte i que ens sembla que mereixen, si no acatament, respecte. Nosaltres hem estat amb ell, hi hem conversat, hi hem segut a taula i l'hem acomiadat, àdhuc ens plau dir que hem fet que anés a Madrid, car ell no volia pas anar-hi.

Així, doncs, us diem, amb el cor esperançat en el vostre talent i en la vostra labor futura, mestre, fins la tornada.

SANT ANDREU DE LLAVANERES

S'ha fundat, en aquesta vila, un Centre Republicà Federal, que està integrat per tots els elements que formaven la Unió Patriòtica i algun altre individu caragirat, que mai no en manquen als pobles.

Cal que el poble en pes protesti del nou oportunisme d'aquests senyors i els canti aviat les "quaranta", desemmascarant-los tots.

ARGENTONA

Després de 32 anys que al nostre Ajuntament hi havia els mateixos homes i que s'anaven passant els càrrecs de pares a fills a néts, hem vist ingressar-hi els elements republicans, tots ells dignes i estimats pel poble.

Els de la conxorxa monàrquica no se saben avenir de deixar la Casa Comunal, i han succeït les escenes més ridícules. El poble, però, no s'ha deixat enternir, i al crit de: "Fora lladres!", els ha expulsat definitivament d'allà.

Argentona, avui, es veu administrada per persones voluntarioses que ben segur desenrotllaran una tasca profitosa i, lluny de tot partidisme caciquil, laboraran en pro del nostre poble.

D. C.

F. R.—N'hem fet un repic, i el publicarem.
J. A. C.—No pot anar ni amb rodes.
V. R.—Anirà.
U. C. M.—En carter a per publicar-ho.
P. H. O.—En torn de publicació.

Impremta "La Campana", Om, 8, Barcelona